

Arrest

nr. 295 125 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DESWAEF
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HAYEZ loco advocaat A. DESWAEF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en het Katholieke geloof, en op [...] april 1955 geboren te Uige, waar u ook bent grootgebracht, door uw zus G.. U bent niet naar school geweest (in Angola). Later, verhuisde u naar Luanda. U werkte als traditioneel geneesheer ('kimbandero'). Uw echtgenoot Pa.F. is reeds overleden. Jullie hebben acht kinderen, waarvan er zeven woonachtig zijn in Angola (Luanda) en één in België.

Op een dag, kwam uw dochter P. bij u. Ze vertelde dat haar echtgenoot A.A. een nieuwe vriendin Al. had en bij haar was ingetrokken. P. vroeg u om raad en u adviseerde haar om bij hem uitleg te gaan vragen, wat zij ook deed.

Twee dagen later, kwam P. opnieuw bij u langs en vertelde ze dat A. haar niets had willen vertellen. U heeft haar daarop een poeder – een gevaarlijk, zelfs dodelijk poeder, wat jullie ook allebei wisten – meegegeven en stelde dat ze dit voor het huis van de nieuwe vriendin moest strooien, wat P. ook heeft gedaan. De vriendin is daarop ziek geworden, steeds ernstiger en uiteindelijk is zij overleden. P. had u telefonisch al op de hoogte gebracht dat het slecht ging met deze vrouw. A. verdacht u ook reeds. Hij zei tegen P. dat u een heks was, dus dat u wel verantwoordelijk zou zijn. Na het overlijden, is A. naar uw huis gekomen, samen met zijn SIC-collega's. Hij begon te schieten op uw woning, waarbij uw kleindochter om het leven is gekomen. U kon ontsnappen naar het huis van uw buurman. Hij heeft u later naar het huis van uw zoon M. gebracht. M. stelde echter dat A. wist waar hij woonde, dus dat u hier niet veilig was. Hij heeft u naar zijn vriend V. in Samba gestuurd. U heeft hier één week verbleven. Ondertussen heeft M. meneer F. gecontacteerd om u Angola te laten ontvluchten.

Meneer F. heeft u naar België gebracht. U heeft twee maanden bij hem verbleven, maar hij heeft u vervolgens – omdat uw financiële middelen op waren – op straat, bij de politie, achtergelaten. De politie heeft u doorverwezen naar de Belgische asielinstanties. Op 23 november 2020, diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgend document neer: (1) wegbeschrijving Klein Kasteeltje – Pacheco.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf bij Dienst Vreemdelingenzaken aan: "ik ben ziek. Ik heb last van een hoge bloeddruk en hartproblemen. Maar, ik ben in staat om het interview te doen" (Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden d.d. 18/12/2020, p. 3). Bijkomend, werd er ook rekening gehouden met uw leeftijd (65+).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd er geïnformeerd naar hoe u zich voelde die dag, waarop u antwoordde: "het gaat ça va" (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 11/01/2022, hierna NPO, p. 2). Vervolgens heeft de Protection Officer u uitgebreid toegelicht hoe het interview er zou uitzien die dag (NPO, p. 2-3). In het bijzonder, werd er u uitgelegd dat er in de loop van het onderhoud zou worden gepauzeerd, maar dat indien u zelf nood had aan een extra pauze, voor of na de voorziene pauze, u dit steeds kon aangeven. Er werd benadrukt dat dit absoluut geen probleem was, dat indien u er nood aan had, u het gewoon mocht aangeven (NPO, p. 2). U maakte hiervan zelf geen gebruik. De Protection Officer vroeg u, op haar initiatief, tweemaal of u graag een pauze wou, wat u weigerde (NPO, p. 14, 16). Zelfs toen het moment van de voorziene pauze aanbrak, drong u er op aan om door te gaan – echter besloot de Protection Officer om toch een pauze in te lassen (pauze van 10.50 tot 11.15 uur) (NPO, p. 17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door A.A. – de echtgenoot van uw dochter P. – naar aanleiding van uw betrokkenheid bij het overlijden van zijn nieuwe vriendin (NPO, p. 14-17).

Bij aanvang van uw persoonlijke onderhoud werd er geïnformeerd naar uw eerder interview op DVZ. U verklaart hierover: "ik moet me daarvoor verontschuldigen. Ik was nogal ziek en was daardoor opgewonden en daarom heb ik het interview niet kunnen afmaken. Ik bied hiervoor mijn verontschuldigingen aan." Gevraagd of u dit aan de interviewer heeft gemeld, antwoordt u: "ik voelde me niet goed. Ik was heel opgewonden toen. Ik was ziek." De vraag wordt herhaald: "ja, maar ik heb niet over al mijn problemen gesproken" (NPO, p. 3). Doch, kan er over uw vermelding niets worden teruggevonden.

De ambtenaar maakte enkel volgende akte: "betrokkene weigert verdere informatie te verstrekken. Ze weigert elke vorm van samenwerking" – wat dan ook maakt dat het CGVS sterk twijfelt aan uw verklaring dat u dit weldegelijk zou hebben gemeld. Immers, zo beantwoordde u steeds alle vragen van uw 'Verklaring DVZ', tot het moment dat er verdere informatie werd gevraagd omtrent uw reisweg (Verklaring DVZ d.d. 18/12/2020, hierna DVZ-V, p. 6-12). Gelijkaardig, geeft u ook steeds antwoord op de 'CGVS Vragenlijst' om dan vervolgens, nadat de ambtenaar twee bijvragen had gesteld, plotseling te weigeren om nog mee te werken (CGVS Vragenlijst d.d. 18/12/2020, hierna CGVS-V, p. 1-2). U legde (achteraf) ook geen attest of iets dergelijks neer. Verder, gevraagd of u daar wel in het kort heeft kunnen uitleggen waarom u uw land heeft verlaten – of uw antwoord de grote redenen bevatte, of dat er nog andere belangrijke, grote, zaken zijn die u niet heeft kunnen vertellen – antwoordt u bevestigend: "ik heb dat verteld, maar we zijn niet op dat onderwerp ingegaan. We zijn daar toen gestopt" (NPO, p. 3). **Het CGVS houdt omwille van bovenstaande overwegingen dan ook wel degelijk rekening met de inhoud van uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken, inclusief de tegenstrijdigheden en cruciale omissies, zie infra.**

Ten eerste, merkt het CGVS op dat u **geen haast vertoonde om u te wenden tot de Belgische autoriteiten om internationale bescherming aan te vragen**. U verklaart niet te weten wanneer u Angola heeft verlaten, zelfs het jaar moet u schuldig blijven (NPO, p. 7-8). Nochtans kon u bij DVZ wel stellen dat het ergens in 2020 was, maar weigerde u vervolgens verdere informatie te verschaffen (zie supra) (DVZ-V, p. 13). U stelt dat u uw verzoek in 2020 heeft ingediend. Hierop gevraagd door de Protection Officer hoe lang u reeds in België was op het moment van uw aanvraag, antwoordt u enkel te weten dat u hier nu twee jaar bent. De vraag wordt herhaald, waarop u nu plotseling wel kan antwoorden dat u hier reeds twee maanden was. U verbleef gedurende deze periode bij meneer F.. Hij heeft u – na twee maanden – op straat achtergelaten, omdat uw financiële middelen op waren (NPO, p. 8-9, 15). Door de Protection Officer gevraagd wat het einddoel was van uw verblijf in dit huis, stelt u dat het uw bedoeling was om daar steeds te blijven wonen, dat u niet had verwacht dat F. u op straat zou zetten (NPO, p. 27). **Aangezien het van bij aanvang uw bedoeling was om in België te blijven, merkt het CGVS op dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend. Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming én de ernst van uw vrees. Immers, er mag van elke persoon die vreest voor haar leven en fysieke integriteit verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.**

Ten tweede, wordt uw **algehele geloofwaardigheid sterk ondermijnd door uw leugenachtige verklaringen omtrent uw Angolees paspoort en Portugese visumaanvraag**. U verklaart noch eerder Angola te hebben verlaten, noch ooit plannen (reis of vlucht) te hebben gemaakt daartoe (NPO, p. 9). U verklaart wél een Angolees paspoort te hebben gehad. U stelt dit reeds lang voor uw vertrek uit Angola te hebben aangevraagd. U verklaart nogmaals expliciet dat u dit paspoort nooit heeft gebruikt om te reizen, noch hiermee ooit een visum heeft aangevraagd. U heeft ook nooit ergens uw vingerafdrukken gegeven (NPO, p. 28-29). Echter, toen uw vingerafdrukken – genomen in België – door de databank werden gehaald, kwam er een **visum hit Portugal** naar boven. Deze hit bevat geen uitreikingsdatum, wat doet vermoeden dat de aanvraag, ofwel niet volledig is doorlopen, ofwel werd geweigerd. Deze visum hit maakt dat het CGVS volgende tegenstrijdigheden met uw verklaringen kan vaststellen: ten eerste, heeft u weldegelijk ergens (op de Portugese ambassade) uw vingerafdrukken afgegeven; ten tweede, heeft u contact gehad met de Portugese ambassade, dus had u weldegelijk reisplannen; en ten derde, blijkt uw paspoort in november 2018 te zijn uitgegeven, dus amper twee jaar voor uw vertrek uit Angola. **Het feit dat u hierover valselijke informatie heeft verschaft en dus het CGVS bewust heeft proberen misleiden, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid sterk.** U werd hiermee ook geconfronteerd, maar ontkende simpelweg (NPO, p. 29). Overigens, is het ook opmerkelijk dat u niet met uw eigen paspoort bent gereisd (in plaats van een vals paspoort), dus het risico heeft genomen om betrapt te worden met valse documenten op de luchthaven. Wanneer de Protection Officer u hiernaar vraagt, antwoordt u simpelweg dat u het niet weet, dat uw zoon alles heeft geregeld (NPO, p. 28).

Uw algehele geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door verscheidene tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor DVZ en het CGVS omtrent uw levensloop. Zo verklaarde u bij DVZ te zijn opgevoed door 'Mu.G.', de zus van uw moeder (DVZ-V, p. 7). Doch, op het CGVS verklaart u dat zij uw eigen zus was (NPO, p. 10-11). Nochtans had u op DVZ verklaard geen broers en zussen te hebben, omdat uw ouders op jonge leeftijd stierven (DVZ-V, p. 9). Verder gaf u op DVZ acht kinderen op: vier jongens (Ma., Mav., Ju. en Ja.) en vier meisjes (Mar., Ad., P. en Maz.) (DVZ-V, p. 9). Op het CGVS, stelt u ook acht kinderen – vier jongens en vier meisjes – te hebben, doch geeft u andere namen: M., Ju., Ja., Mar., Ad., P., E. en Pa. (NPO, p. 12-13).

Later, heeft u het dan plotseling nog over uw zoon 'Pa.o', wie de vader is van uw overleden kleindochter, die zelf ook reeds overleden zou zijn (NPO, p. 17). Tot slot, verklaarde u bij DVZ in de wijk Mbanza Kinzau in de stad Damba in de provincie Uige te hebben gewoond. U stelt hier jarenlang te hebben gewoond, tot uw vertrek uit Angola in 2020 (DVZ-V, p. 6). In tegenstelling, op het CGVS, verklaart u in Luanda te hebben gewoond, al jarenlang tot uw vertrek uit Angola (NPO, p. 4-6). **Deze tegenstrijdigheden maken dat het CGVS zich geen juist beeld kan vormen over uw levensomstandigheden in Angola, wat uw algehele geloofwaardigheid enkel verder ondermijnt.**

Bovenstaande opmerkingen betreffende de ernst van uw vrees en nood aan internationale bescherming én betreffende uw algehele geloofwaardigheid, maken dat het CGVS op dit punt reeds sterke twijfels heeft over de door u voorgehouden vrees bij terugkeer en ondergane vervolgingsfeiten. Het is dan ook aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van aannemelijke en consistente verklaringen omtrent de specifieke vervolgingsfeiten. U slaagde hier echter niet in.

Ten eerste, maken uw verklaringen betreffende uw beroep als 'kimbandero' een bocht van 180 graden tijdens het persoonlijk onderhoud: van een traditionele geneesheer die slechts gezwollen benen behandelt, naar een iemand die mensen een poeder verschaft dat een dodelijk effect kan hebben op anderen (NPO, p. 6, 7, 18). Op DVZ, had u nog verklaard dat u 'landbouwer/herder' was van beroep (DVZ-V, p. 6-7). Op het CGVS, stelt u traditioneel geneesheer 'kimbandero' te zijn en dat dit het enige beroep is dat u ooit heeft gedaan en dat uw kinderen met het geld dat u zo verdiende zijn opgegroeid (NPO, p. 6-7, 17). An sich, is het al opvallend dat u bij DVZ niets heeft vermeld over uw werk als traditioneel geneesheer aangezien dit aan de basis ligt van uw problemen. U verklaart aanvankelijk over uw werk dat u traditionele geneesmiddelen maakte – traditionele behandelingen (meervoud) – van gemalen hout: "mensen komen zeggen wat ze hebben en dan maak ik dat poeder voor hen klaar. Meteen daarna stelt u echter dat u slechts één behandeling deed: (...) het enige poeder, behandeling, die ik maakte was voor die gezwollen benen. Het is een product dat het lichaam binnendringt en in het bloed gaat. Het maakt dan een soort van bollen erin en dat wordt een vloeistof en er komt dan water uit de benen. Hierdoor gaat de zwelling verminderen" (NPO, p. 6-7). U duidt vervolgens een eerste maal op het gevaar van het poeder: "het poeder werkt alleen op mensen die problemen hebben. Als je geen probleem hebt, dan zal het geen effect hebben. (...) Het is gevaarlijk ook, kan dodelijk zijn" (NPO, p. 7). Verder, in uw vrij relaas, bevestigt u nogmaals dat u traditionele medicijnen maakte, dat u mensen behandelde (NPO, p. 14), maar ook dat het poeder gevaarlijk en dodelijk kan zijn (NPO, p. 14). Vervolgens nogmaals naar het poeder gevraagd, stelt u: "het poeder werkt op degene die problemen heeft. Als zij erin zou stappen, dan zou het op haar werken. Als ik er zou instappen en ik heb geen problemen, dan gebeurt er niets. Maar, degene die wel problemen hebben, daarbij zal het poeder binnendringen en werken (...) Als je geen probleem hebt, dan zal het niet werken. Als iemand zegt dat jij iets hebt gedaan, een probleem hebt, dat jij iets hebt veroorzaakt, maar jij ontkent dat, als jij dan door het poeder stapt en er gebeurt iets, het werkt, dan betekent dat dat jij dat hebt gedaan" (NPO, p. 16, 19). Uit deze verklaringen wordt duidelijk dat 'uw poeder' is gestoeld op bijgeloof, niet de realiteit. Immers, waar het mogelijk is dat het poeder simpelweg giftig is, bijgevolg dat mensen hieraan overlijden en deze overlijdens worden toegeschreven aan bijgeloof, zijn uw verklaringen niet mogelijk. U stelt immers dat het poeder een onderscheid kan maken tussen personen: wie schuldig is, sterft en wie onschuldig is, niet. Dit is simpelweg niet mogelijk. Vervolgens door de Protection Officer gevraagd of het dan hetzelfde poeder is dat ofwel gezwollen benen kan genezen, ofwel iemand kan straffen, antwoordt u: "een Kimbandere kan met het poeder iemand genezen. Dat meisje, die vrouw, als zij naar een andere Kimbandere was gegaan, had deze haar kunnen genezen, maar ze deed niets en daarom is ze gestorven. In plaats van naar andere Kimbandere te gaan, heeft ze het allemaal laten gebeuren. Het is beginnen zwellen, die bollen zijn gekomen, dan kwam het water. Het heeft zo veel pijn veroorzaakt en daaraan is ze gestorven. Het lijkt op een gewoon poeder, maar als het jouw bloed binnendringt... Ik ken het, want ik maak dat product. Bij mensen die gezwollen benen hebben, gaat niet dodelijk zijn." (NPO, p. 16-17). Door de Protection Officer herhaald dat u, als Kimbandero, enerzijds het poeder kan gebruiken om iemand te genezen van gezwollen benen, anderzijds kan het poeder ook als wapen worden gebruikt bij iemand die een probleem heeft, antwoordt u nu: "Nee. Het enige wat het doet, is uw voet aantasten. Het tast heel uw lichaam en uw voet aan. Het veroorzaakt verwondingen aan de voet en uiteindelijk komt er water uit. Het is heel pijnlijk. Mensen kunnen de pijn niet aan en sterven. Het is dodelijk" (NPO, p. 18). Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd waarvoor u het poeder tijdens uw werk als Kimbandero allemaal gebruikt, antwoordt u enkel: "als iemand problemen had met iemand anders en zijn leven wou verwoesten, dan kwamen ze naar mij en vroegen ze achter het poeder. Het werd gebruikt om levens te verwoesten." Gevraagd of er nog andere manieren zijn om het te gebruiken, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 18).

Bovenstaande passages uit het interview maken duidelijk dat uw verklaringen telkens opschuiven, wat hun geloofwaardigheid volledig onderuit haalt. Waar u aanvankelijk traditioneel geneesheer voor gezwollen benen was, eindigt u bij iemand die mensen met wraakplannen een poeder verschaftte met het oog op het verwoesten van levens (NPO, p. 18). Gevraagd naar hoeveel mensen u heeft geholpen, antwoordt u 'heel veel mensen' (NPO, p. 25).

Ten tweede, zijn uw verklaringen op wiens initiatief het poeder gebruikt werd tegen A. inconsistent. Zo lijkt u aanvankelijk te stellen dat het uw idee/initiatief was: "P. wist ook dat het poeder gevaarlijk is, dat het dodelijk is. Ik zei haar dat ik haar dat poeder zou geven, dat als haar man niets wou zeggen, dat ik haar het poeder zou geven" en "ze vroeg mij wat ze kon doen. Toen heb ik het poeder aan P. gegeven, omdat hij bij haar was weggegaan" (NPO, p. 14-15). Doch, wanneer u hier later expliciet over wordt bevraagd, stelt u dat P. er u om heeft gevraagd (NPO, p. 20).

Ten derde, zijn uw verklaringen omtrent het overlijden van de vriendin van A. – wiens volledige naam u overigens niet kent (NPO, p. 16) – tegenstrijdig. Waar u bij DVZ nog verklaarde "de minnares stapte daarin (het poeder) en was op slag dood," blijkt haar lijdensweg op het CGVS iets langer te zijn geweest. Gevraagd wanneer ze is overleden, stelt u: "één maand nadat haar been is beginnen zwellen", maar de precieze datum weet u niet meer (NPO, p. 17), om later in het interview dan weer te verklaren dat ze één maand nadat ze in het poeder stapte, overleed (NPO, p. 21).

Ten vierde, vermeldde u bij DVZ noch iets over uw overleden kleindochter, noch iets over de schietpartij aan uw huis - wat de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen manifest aantast (NPO, p. 14-15, 21-22). Bij DVZ, stelde u desgevraagd dat de man van uw dochter P. u zou doden, omdat hij u beschuldigde van het doden van zijn minnares (CGVS-V, p. 1, 2): "de echtgenoot van mijn dochter was politiemann. Hij beschuldigde mij van opzettelijke doding. Daardoor moest ik het land verlaten" Wanneer de DVZ-ambtenaar u daarop vraagt hoe u weet dat de man u zou doden, stelt u: "we hebben ruzie gemaakt. Hij kwam me thuis opzoeken". Er kan niet worden ingezien waarom u bij DVZ: ten eerste, niet uit zichzelf aangaf dat u en A. ruzie hebben gemaakt; ten tweede, volledig naliet te vermelden dat hij bij deze ruzie u heeft proberen vermoorden door op uw huis te schieten; en ten derde, evenmin vermeldde dat uw kleindochter hierbij om het leven kwam. Deze vaststellingen doen dan ook het vermoeden rijzen dat u voor het CGVS uw oorspronkelijk relaas heeft willen aandikken, wat de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit haalt. Bovendien, stelde u op het CGVS dat u nooit een rechtstreeks gesprek met A. heeft gehad (NPO, p. 16), dat hij enkel op uw erf kwam gelopen en riep dat zijn vriendin dood was en dat u een Kimbandere was (NPO, p. 21).

Tot slot, zijn uw verklaringen betreffende de relatie met uw kinderen geheel onlogisch. U stelt dat u geen contact meer heeft met uw kinderen in Angola (NPO, p. 13), dat zij kwaad zijn op u dat A. achter iedereen aanzit, en dat ze u in de steek hebben gelaten (NPO, p. 15, 17). Doch, is de reactie van twee van uw kinderen onaannemelijk in het licht van uw gehele verhaal. Immers, uw dochter P. wist dat het poeder dodelijk was en heeft alsnog het poeder gestrooid voor de deur van de vriendin (NPO, p. 14, 16, 20) – afhankelijk van waar in uw steeds wisselende verklaringen, zou het zelfs haar idee zijn geweest. Zelfs toen de vriendin al ziek was, had u nog contact met P. (NPO, p. 20-21). Daarnaast is er uw zoon M., tot wie u zich wendde nadat u uw huis (en A.) ontvluchtte. Hij heeft u ondergebracht bij een vriend, alsook uw vlucht uit Angola met meneer F. geregeld (NPO, p. 15, 22-24). Doch, verklaart u met niemand van uw kinderen nog contact te hebben. Specifiek gevraagd naar P., antwoordt u: "dat weet ik niet. Wat me naar hier heeft gebracht, zijn die problemen. Meer weet ik niet." Specifiek gevraagd naar M., antwoordt u: "ze zeiden dat ik een Kimbandere was, dat ik iemand had vermoord, dat ik een heks ben, enz. Ik heb geen contact met mijn kinderen. Ook hoe kan ik beter worden met al dit lijden dat ik heb moeten ondergaan? Door al die problemen? Het heeft op mijn hart gewerkt" (NPO, p. 24-25). **De reactie van P. en M. strookt absoluut niet in de context van uw relaas.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg ondersteunen.

U legt een document – een wegbeschrijving Klein Kasteeltje–Pacheco – voor. U bent inconsistent over wie u dit document heeft overhandigd: aanvankelijk stelt u dat F. u dit papier heeft overhandigd toen hij u achterliet op straat, om dan vervolgens te stellen dat de politie u dit papier heeft gegeven (NPO, p. 8). Het

CGVS kan noch objectief vaststellen wie u dit document heeft overhandigd, noch om welke reden. In elk geval, is dit document niet relevant voor bovenstaande vaststellingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 27 januari 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van:

– Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Geneva

– Artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna «Vreemdelingenwet»

– Artikel 62, §3 van de Vreemdelingenwet

– Artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna «EVRM»)

– artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

– De zorgvuldigheidsplicht en de rechtszekerheid als algemene beginsel en van behoorlijk bestuur”.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“Eerste onderdeel: Wat betreft de tekortkomingen van het onderzoek en het gebrek aan rigoureuus en grondig onderzoek

Het CGVS heeft een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming op grond van het feit dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnden.

Bij het lezen van de bestreden beslissing moet worden opgemerkt dat de tegenpartij haar aandacht en onderzoek heeft gericht op de "geloofwaardigheid" van de verklaringen van de verzoekster en heeft geconcludeerd dat enkele zaken in het oog springen die de geloofwaardigheid van haar vervolgingsfeiten ondermijnen. Alle andere paragrafen worden gepresenteerd als argumenten ter ondersteuning van twijfelachtige "geloofwaardigheid".

Er is dus slechts een gedeeltelijk en selectief onderzoek van het relaas van de verzoekster, op de enige punten waar de tegenpartij haar twijfels over de "geloofwaardigheid" kan staven.

[theoretische uiteenzetting inzake het onderzoek naar de vrees]

Tweede onderdeel: wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen voor DVZ en het persoonlijk onderhoud voor het CGVS

Doorheen de bestreden beslissingen worden een heel aantal tegenstrijdigheden aangehaald tussen de verklaringen van verzoekster voor DVZ en wat ze dan verduidelijkte voor het CGVS.

Het is noodzakelijk om rekening te houden met de omstandigheden in welke het eerste onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken geschiedt, en om bijgevolg, een soepele interpretatie te geven aan de inhoud van het gehoorverslag van DVZ.

De omstandigheden van het onderhoud zijn inderdaad heel vaak moeilijk, frustrerende (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien er geen belang in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren.

Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest. Verzoekster herinnert dan ook dat ze niet kan lezen of schrijven en dat ze dus geen gelegenheid heeft gehad om de notities te herlezen. Dat werd ook vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS.

Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren.

In dit verband melden veel asielzoekers pas later, in het bijzonder tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst.

Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, merkt de verzoekster op dat de asielinstanties bijzonder flexibel moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten.

Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud, van begins af aan, gemeld dat ze zeik en opgewonden was tijdens haar eerste verhoor op DVZ. Bovenop de moeilijke omstandigheden die net werden beschreven zou dat de oorzaak kunnen zijn van onnauwkeurigheden of van nalatigheden.

Verzoekster identificeerde drie argumenten die werden getrokken uit de vergelijkingen tussen de twee interviews. Ze komt op tegen al die argumenten:

Ten eerste, wordt er verweten aan verzoekster dat ze niet kan zeggen wanneer ze in België is aangekomen.

In 2020, toen ze door DVZ werd verhoord, kon ze melden dat ze eerder dat jaar was aangekomen. Wanneer ze werd verhoord door het CGVS, in 2023, wist ze niet meer in wat jaar ze was aangekomen maar wist ze gewoon dat ze hier iets meer dan twee jaar was.

Er wordt herhaald dat verzoekster niet kan lezen en schrijven en heel haar leven heeft gewoond in een traditionele levensstijl in Angola. Uit haar onnauwkeurige tijdsbesef zou geen tegenstrijdigheid kunnen worden geput, des te noodzakelijker dat haar verklaringen eigenlijk samenlopen.

Ten tweede haalt de tegenpartij aan dat er tegenstrijdigheden zijn in de namen van de kinderen van verzoekster. Bij DVZ zouden de achten namen vermeld zijn (Ma., Mav., Ju., Ja., Mar., Ad., P. en Maz.) die zouden verschillen met de namen die gegeven zijn voor CGVS (Mav., Ju., Ja., Mar., Ad., P., E. et Pa.). De verschillen zijn dus Ma. en Maz. die niet meer worden genaamd en E. en Pa. die voor het eerste worden vermeld voor het CGVS.

In haar persoonlijk onderhoud verwijderde de verzoeker ontrafelde immers deze contradictie: Ma. is eigenlijk Mar. (p. 12 NPO) en Maz. was een slechte transcriptie van Mav..

Toen de ambtenaar dacht dat hij tot acht kinderen was gekomen, heeft hij geen nadere vragen gesteld omtrent de twee laatste kinderen (E. en P.) maar eigenlijk had hij Mar. en Mav. twee keer geteld. Omwille van het feit dat verzoekster niet kan lezen of schrijven, kon ze deze dwaling niet verbeteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd dat wel vermeld zodat er geen incoherentie meer bestaat.

Wanneer verzoekster het later heeft over Pa.o, verwijst ze naar haar zoon Pa.. Het CGVS meent dat ze dat niet heeft verduidelijk maar er wordt opgemerkt dat er geen vragen hiernaar werden gesteld.

Ten derde wordt er verweten aan verzoekster dat ze gedurende haar onderhoud op het CGVS niets vertelde over haar functie van traditionele geneesvrouw en over de schietpartij

Zoals hoger al werd aangekaart, is het noodzakelijk om de omstandigheden inherent aan het eerste verhoor voor DVZ in acht te nemen in de evaluatie van het dossier van de verzoekster.

Ze werd in 2020 aangemaand om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Ze heeft toen verteld dat ze werd beschuldigd van hekserij en dat ze het land heeft moeten verlaten na een heftige ruzie met haar schoonzoon A..

Dat ze geen verdere details heeft gegeven, omtrent de schietpartij en/of haar functie als 'kimbandera', zou haar niet kunne worden verweten. Bij hete vergelijken van de twee vragenlijsten moet worden vastgesteld dat de chronologie van de feiten identiek is en dat haar verklaringen voor DVZ, doch gebrekkig, helemaal niet incoherent zijn met de verklaringen die ze deed voor het CGVS.

De grieven genomen uit de bovenvermelde tegenstrijdigheden, zijn te streng zijn en moeten worden verworpen.

Derde onderdeel: wat betreft de kwalificatie van de traditionele kunst van de verzoekster als "bijgeloof"

De tegenpartij argumenteert dat de poeder waarover verzoekster het heeft [...].

Hierdoor brengt de tegenpartij een strenge oordeel over het traditioneel geloof van de verzoekster. Dat oordeel en de realistische beschouwingen zijn eigenlijk niet pertinent in het examen van de aanvraag tot internationale bescherming.

De verzoekster vlucht namelijk niet de kimbandera, de traditionele geneeskunst, maar wel haar schoonzoon die haar beschuldigd om een heks te zijn. Het is dus niet van belang om te weten of het CGVS gelooft in dat kunst maar wel om te weten of de schoonzoon eraan gelooft.

De kimbanda heeft een belangrijke plaats in het traditioneel geloof in Angola zoals blijkt uit een zeer uitgebreid wetenschappelijk werk over het land:

[...]

Dit blijkt uit de beschuldigingen van "heksenkinderen" die tot op vandaag nog bestaan en Angolese gezinnen aansporen om hun kinderen te verlaten wanneer ze worden verdacht de reden te zijn voor een ziekte of een ellende (stuk 4). Een recent artikel van 2022 bevestigde dat deze praktijken nog reeds bestonden (stuk 5).

Het is dus hoogstwaarschijnlijk dat de verzoekster effectief als een 'Kimbandera' wordt gezien en dat bepaalde gebeurtenissen, al dan niet incidenteel, aan haar praktijken worden toegeschreven. Het is dus ook waarschijnlijk dat de slachtoffers van deze evenementen haar hiervoor verantwoordelijk zouden houden, steunend op lokaal en traditioneel geloof.

Het argument volgens de welke de praktijk van de verzoekster enkel steunt op bijgeloof en dus geen geloofwaardigheid gunt aan haar relais is irrelevant.

Zodoende heeft de tegenpartij nagelaten om te onderzoeken wat het risico was voor een vrouw die wordt beschuldigd van hekserij in Angola.

Om die reden moet de beslissing worden vernietigd".

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"3. Warner, Rachel (1989). "Indigenous religious systems". In Collelo, Thomas (ed.). Angola: a country study. Washington, D.C.: Federal Research Division, Library of Congress. pp. 97–99.

4. Jeune Afrique (2012), Angola: l'Eglise catholique lance une offensive contre la sorcellerie, laatste raadpleging : 26.04.2023

5. Le Monde (2022), Angola : les enfants des rues de Luanda, visages d'un pays miné par les inégalités, laatste raadpleging : 26.04.2023".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend:

“Ten eerste, merkt het CGVS op dat u geen haast vertoonde om u te wenden tot de Belgische autoriteiten om internationale bescherming aan te vragen. U verklaart niet te weten wanneer u Angola heeft vertalen, zelfs het jaar moet u schuldig blijven (NPO, p. 7-8). Nochtans kon u bij DVZ wel stellen dat het ergens in 2020 was, maar weigerde u vervolgens verdere informatie te verschaffen (zie supra) (DVZ-V, p. 13). U stelt dat u uw verzoek in 2020 heeft ingediend. Hierop gevraagd door de Protection Officer hoe lang u reeds in België was op het moment van uw aanvraag, antwoordt u enkel te weten dat u hier nu twee jaar bent. De vraag wordt herhaald, waarop u nu plotseling wel kan antwoorden dat u hier reeds twee maanden was. U verbleef gedurende deze periode bij meneer F.. Hij heeft u – na twee maanden – op straat achtergelaten, omdat uw financiële middelen op waren (NPO, p. 8-9, 15). Door de Protection Officer gevraagd wat het einddoel was van uw verblijf in dit huis, stelt u dat het uw bedoeling was om daar steeds te blijven wonen, dat u niet had verwacht dat F. u op straat zou zetten (NPO, p. 27). Aangezien het van bij aanvang uw bedoeling was om in België te blijven, merkt het CGVS op dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend. Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming én de ernst van uw vrees. Immers, er mag van elke persoon die vreest voor haar leven en fysieke integriteit verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.”

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde terechte motivering, die steun vindt in het administratief dossier.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat haar wordt verweten dat ze niet kan zeggen wanneer ze in België is aangekomen, maar gaat hiermee niet in op de voormelde motivering dat zij na aankomst in België heeft nagelaten zo snel mogelijk om internationale bescherming te verzoeken.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende twee maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster geeft met haar verwijzingen naar haar onnauwkeurig tijdsbesef en analfabetisme geen verklaring voor de laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming.

5. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De Raad stelt met verweerder vast dat verzoekster geen enkel document bijbrengt ter ondersteuning van haar identiteit of reisweg.

Verzoekster biedt bovendien geen enkel verweer tegen de terechte en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake (haar verklaringen over) haar paspoort en visumaanvraag. Deze motivering luidt als volgt:

“Ten tweede, wordt uw algehele geloofwaardigheid sterk ondermijnd door uw leugenachtige verklaringen omtrent uw Angolees paspoort en Portugese visumaanvraag. U verklaart noch eerder Angola te hebben verlaten, noch ooit plannen (reis of vlucht) te hebben gemaakt daartoe (NPO, p. 9). U verklaart wél een Angolees paspoort te hebben gehad. U stelt dit reeds lang voor uw vertrek uit Angola te hebben aangevraagd. U verklaart nogmaals expliciet dat u dit paspoort nooit heeft gebruikt om te reizen, noch hiermee ooit een visum heeft aangevraagd. U heeft ook nooit ergens uw vingerafdrukken gegeven (NPO, p. 28-29). Echter, toen uw vingerafdrukken – genomen in België – door de databank werden gehaald, kwam er een visum hit Portugal naar boven. Deze hit bevat geen uitreikingsdatum, wat doet vermoeden dat de aanvraag, ofwel niet volledig is doorlopen, ofwel werd geweigerd. Deze visum hit maakt dat het CGVS volgende tegenstrijdigheden met uw verklaringen kan vaststellen: ten eerste, heeft u weldegelijk ergens (op de Portugese ambassade) uw vingerafdrukken afgegeven; ten tweede, heeft u contact gehad met de Portugese ambassade, dus had u weldegelijk reisplannen; en ten derde, blijkt uw paspoort in november 2018 te zijn uitgegeven, dus amper twee jaar voor uw vertrek uit Angola. Het feit dat u hierover valselijke informatie heeft verschaft en dus het CGVS bewust heeft proberen misleiden, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid sterk. U werd hiermee ook geconfronteerd, maar ontkende simpelweg (NPO, p. 29). Overigens, is het ook opmerkelijk dat u niet met uw eigen paspoort bent gereisd (in plaats van een vals paspoort), dus het risico heeft genomen om betrap te worden met valse documenten op de luchthaven. Wanneer de Protection Officer u hiernaar vraagt, antwoordt u simpelweg dat u het niet weet, dat uw zoon alles heeft geregeld (NPO, p. 28).”

Voorstaande elementen inzake verzoeksters paspoort en visumaanvraag betreffen een negatieve indicatie voor haar geloofwaardigheid.

6. Wat betreft verzoeksters opmerkingen in het verzoekschrift over de gehooromstandigheden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dient benadrukt dat verzoekster in algemene bewoordingen spreekt over deze omstandigheden en op geen enkele wijze concreet aantoonst dat het interview bij de DVZ in dergelijke omstandigheden doorging, laat staan dat haar verklaringen hierdoor zouden zijn beïnvloed.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster haar verklaringen bij de DVZ zonder bijstand van een advocaat heeft afgelegd, dient benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonst hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Hoe dan ook toont verzoekster niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij het verslag, nadat het werd voorgelezen, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat de bewijswaarde van deze handtekening echter bijzonder relatief is, aangezien verzoekster geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en niet kan lezen of schrijven en evenmin kan worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoekster werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoekster om een handtekening te plaatsen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot hypothetische stellingen, maar niet ontkent dat het verslag van de vragenlijst nadien aan haar werd voorgelezen in het Portugees, noch dat zij het vervolgens ondertekende.

Verder blijkt ook uit de overige uitleg in het verzoekschrift - namelijk dat verzoekster *"in 2020 aangemaand [werd] om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten"* - dat verzoekster (het Portugees van) de ambtenaar die het interview afnam wel degelijk verstond en dat zij diens instructies kon volgen en derhalve overwogen kon antwoorden op de gestelde vragen. Te dezen dient opgemerkt dat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoekster om internationale bescherming geenszins ontslaat van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers, de verzoekster om internationale bescherming wordt er bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid.

Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt.

Voor zover verzoekster in het verzoekschrift nog aanhaalt bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud te hebben aangegeven dat zij bij de DVZ ziek en opgewonden was, beperkt zij zich tot een loutere herhaling van reeds afgelegde verklaringen waarmee zij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de terecht en pertinente motivering in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bij aanvang van uw persoonlijke onderhoud werd er geïnformeerd naar uw eerder interview op DVZ. U verklaart hierover: 'ik moet me daarvoor verontschuldigen. Ik was nogal ziek en was daardoor opgewonden en daarom heb ik het interview niet kunnen afmaken. Ik bied hiervoor mijn verontschuldigingen aan.' Gevraagd of u dit aan de interviewer heeft gemeld, antwoordt u: 'ik voelde me niet goed. Ik was heel opgewonden toen. Ik was ziek.' De vraag wordt herhaald: 'ja, maar ik heb niet over al mijn problemen gesproken' (NPO, p. 3). Doch, kan er over uw vermelding niets worden teruggevonden. De ambtenaar maakte enkel volgende akte: 'betrokkene weigert verdere informatie te verstrekken. Ze weigert elke vorm van samenwerking' – wat dan ook maakt dat het CGVS sterk twijfelt aan uw verklaring dat u dit weldegelijk zou hebben gemeld. Immers, zo beantwoordde u steeds alle vragen van uw 'Verklaring DVZ', tot het moment dat er verdere informatie werd gevraagd omtrent uw reisweg (Verklaring DVZ d.d. 18/12/2020, hierna DVZ-V, p. 6-12). Gelijkaardig, geeft u ook steeds antwoord op de 'CGVS Vragenlijst' om dan vervolgens, nadat de ambtenaar twee bijvragen had gesteld, plotseling te weigeren om nog mee te werken (CGVS Vragenlijst d.d. 18/12/2020, hierna CGVS-V, p. 1-2). U legde (achteraf) ook geen attest of iets dergelijks neer. Verder, gevraagd of u daar wel in het kort heeft kunnen uitleggen waarom u uw land heeft verlaten – of uw antwoord de grote redenen bevatte, of dat er nog andere belangrijke, grote, zaken zijn die u niet heeft kunnen vertellen – antwoordt u bevestigend: 'ik heb dat verteld, maar we zijn niet op dat onderwerp ingegaan. We zijn daar toen gestopt' (NPO, p. 3). Het CGVS houdt omwille van bovenstaande overwegingen dan ook wel degelijk rekening met de inhoud van uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken, inclusief de tegenstrijdigheden en cruciale omissies, zie infra."

Verzoeksters opmerkingen over de omstandigheden en het verloop van het gehoor bij de DVZ kunnen bijgevolg niet volstaan om de vele, op essentiële punten vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS te verschonen.

7. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen bij de DVZ en het CGVS betreffen verzoeksters levensloop, haar beroep als kimbando, het overlijden van de vriendin van A., haar overleden kleindochter en de schietpartij aan haar huis.

Verweerder motiveert dienaangaande op omstandige en draagkrachtige wijze, met grond in het administratief dossier, als volgt:

"Uw algehele geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door verscheidene tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor DVZ en het CGVS omtrent uw levensloop. Zo verklaarde u bij DVZ te zijn opgevoed door 'Mu.G.', de zus van uw moeder (DVZ-V, p. 7). Doch, op het CGVS verklaart u dat zij uw eigen zus was (NPO, p. 10-11). Nochtans had u op DVZ verklaard geen broers en zussen te hebben, omdat uw

ouders op jonge leeftijd stierven (DVZ-V, p. 9). Verder gaf u op DVZ acht kinderen op: vier jongens (Ma., Mav., Ju. en Ja.) en vier meisjes (Mar., Ad., P. en Maz.) (DVZ-V, p. 9). Op het CGVS, stelt u ook acht kinderen – vier jongens en vier meisjes – te hebben, doch geeft u andere namen: M., Ju., Ja., Mar., Ad., P., E. en Pa. (NPO, p. 12-13). Later, heeft u het dan plotseling nog over uw zoon 'Pa.o', wie de vader is van uw overleden kleindochter, die zelf ook reeds overleden zou zijn (NPO, p. 17). Tot slot, verklaarde u bij DVZ in de wijk Mbanza Kinza in de stad Damba in de provincie Uige te hebben gewoond. U stelt hier jarenlang te hebben gewoond, tot uw vertrek uit Angola in 2020 (DVZ-V, p. 6). In tegenstelling, op het CGVS, verklaart u in Luanda te hebben gewoond, al jarenlang tot uw vertrek uit Angola (NPO, p. 4-6). Deze tegenstrijdigheden maken dat het CGVS zich geen juist beeld kan vormen over uw levensomstandigheden in Angola, wat uw algehele geloofwaardigheid enkel verder ondermijnt.

[...]

Ten eerste, maken uw verklaringen betreffende uw beroep als 'kimbandero' een bocht van 180 graden tijdens het persoonlijk onderhoud: van een traditionele geneesheer die slechts gezwollen benen behandelt, naar een iemand die mensen een poeder verschaft dat een dodelijk effect kan hebben op anderen (NPO, p. 6, 7, 18). Op DVZ, had u nog verklaard dat u 'landbouwer/herder' was van beroep (DVZ-V, p. 6-7). Op het CGVS, stelt u traditioneel geneesheer 'kimbandero' te zijn en dat dit het enige beroep is dat u ooit heeft gedaan en dat uw kinderen met het geld dat u zo verdiende zijn opgegroeid (NPO, p. 6-7, 17). An sich, is het al opvallend dat u bij DVZ niets heeft vermeld over uw werk als traditioneel geneesheer aangezien dit aan de basis ligt van uw problemen. U verklaart aanvankelijk over uw werk dat u traditionele geneesmiddelen maakte – traditionele behandelingen (meervoud) – van gemalen hout: "mensen komen zeggen wat ze hebben en dan maak ik dat poeder voor hen klaar. Meteen daarna stelt u echter dat u slechts één behandeling deed: (...) het enige poeder, behandeling, die ik maakte was voor die gezwollen benen. Het is een product dat het lichaam binnendringt en in het bloed gaat. Het maakt dan een soort van bollen erin en dat wordt een vloeistof en er komt dan water uit de benen. Hierdoor gaat de zwelling verminderen" (NPO, p. 6-7). U duidt vervolgens een eerste maal op het gevaar van het poeder: "het poeder werkt alleen op mensen die problemen hebben. Als je geen probleem hebt, dan zal het geen effect hebben. (...) Het is gevaarlijk ook, kan dodelijk zijn" (NPO, p. 7). Verder, in uw vrij relaas, bevestigt u nogmaals dat u traditionele medicijnen maakte, dat u mensen behandelde (NPO, p. 14), maar ook dat het poeder gevaarlijk en dodelijk kan zijn (NPO, p. 14). Vervolgens nogmaals naar het poeder gevraagd, stelt u: "het poeder werkt op degene die problemen heeft. Als zij erin zou stappen, dan zou het op haar werken. Als ik er zou instappen en ik heb geen problemen, dan gebeurt er niets. Maar, degene die wel problemen hebben, daarbij zal het poeder binnendringen en werken (...) Als je geen probleem hebt, dan zal het niet werken. Als iemand zegt dat jij iets hebt gedaan, een probleem hebt, dat jij iets hebt veroorzaakt, maar jij ontkent dat, als jij dan door het poeder stapt en er gebeurt iets, het werkt, dan betekent dat dat jij dat hebt gedaan" (NPO, p. 16, 19). Uit deze verklaringen wordt duidelijk dat 'uw poeder' is gestoeld op bijgeloof, niet de realiteit. Immers, waar het mogelijk is dat het poeder simpelweg giftig is, bijgevolg dat mensen hieraan overlijden en deze overlijdens worden toegeschreven aan bijgeloof, zijn uw verklaringen niet mogelijk. U stelt immers dat het poeder een onderscheid kan maken tussen personen: wie schuldig is, sterft en wie onschuldig is, niet. Dit is simpelweg niet mogelijk. Vervolgens door de Protection Officer gevraagd of het dan hetzelfde poeder is dat ofwel gezwollen benen kan genezen, ofwel iemand kan straffen, antwoordt u: "een Kimbandere kan met het poeder iemand genezen. Dat meisje, die vrouw, als zij naar een andere Kimbandere was gegaan, had deze haar kunnen genezen, maar ze deed niets en daarom is ze gestorven. In plaats van naar andere Kimbandere te gaan, heeft ze het allemaal laten gebeuren. Het is beginnen zwellen, die bollen zijn gekomen, dan kwam het water. Het heeft zo veel pijn veroorzaakt en daaraan is ze gestorven. Het lijkt op een gewoon poeder, maar als het jouw bloed binnendringt... Ik ken het, want ik maak dat product. Bij mensen die gezwollen benen hebben, gaat niet dodelijk zijn." (NPO, p. 16-17). Door de Protection Officer herhaald dat u, als Kimbandero, enerzijds het poeder kan gebruiken om iemand te genezen van gezwollen benen, anderzijds kan het poeder ook als wapen worden gebruikt bij iemand die een probleem heeft, antwoordt u nu: "Nee. Het enige wat het doet, is uw voet aantasten. Het tast heel uw lichaam en uw voet aan. Het veroorzaakt verwondingen aan de voet en uiteindelijk komt er water uit. Het is heel pijnlijk. Mensen kunnen de pijn niet aan en sterven. Het is dodelijk" (NPO, p. 18). Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd waarvoor u het poeder tijdens uw werk als Kimbandero allemaal gebruikt, antwoordt u enkel: "als iemand problemen had met iemand anders en zijn leven wou verwoesten, dan kwamen ze naar mij en vroegen ze achter het poeder. Het werd gebruikt om levens te verwoesten." Gevraagd of er nog andere manieren zijn om het te gebruiken, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 18). **Bovenstaande passages uit het interview maken duidelijk dat uw verklaringen telkens opschuiven, wat hun geloofwaardigheid volledig onderuit haalt. Waar u aanvankelijk traditioneel geneesheer voor gezwollen benen was, eindigt u bij iemand die mensen met wraakplannen een poeder verschaft met het oog op het verwoesten van levens (NPO, p. 18). Gevraagd naar hoeveel mensen u heeft geholpen, antwoordt u 'heel veel mensen' (NPO, p. 25).**

Ten tweede, zijn uw verklaringen op wiens initiatief het poeder gebruikt werd tegen A. inconsistent. Zo lijkt u aanvankelijk te stellen dat het uw idee/initiatief was: "P. wist ook dat het poeder gevaarlijk is, dat het dodelijk is. Ik zei haar dat ik haar dat poeder zou geven, dat als haar man niets wou zeggen, dat ik haar het poeder zou geven" en "ze vroeg mij wat ze kon doen. Toen heb ik het poeder aan P. gegeven, omdat hij bij haar was weggegaan" (NPO, p. 14-15). Doch, wanneer u hier later expliciet over wordt bevraagd, stelt u dat P. er u om heeft gevraagd (NPO, p. 20).

Ten derde, zijn uw verklaringen omtrent het overlijden van de vriendin van A. – wiens volledige naam u overigens niet kent (NPO, p. 16) – tegenstrijdig. Waar u bij DVZ nog verklaarde "de minnares stapte daarin (het poeder) en was op slag dood," blijkt haar lijdensweg op het CGVS iets langer te zijn geweest. Gevraagd wanneer ze is overleden, stelt u: "één maand nadat haar been is beginnen zwellen", maar de precieze datum weet u niet meer (NPO, p. 17), om later in het interview dan weer te verklaren dat ze één maand nadat ze in het poeder stapte, overleed (NPO, p. 21).

Ten vierde, vermeldde u bij DVZ noch iets over uw overleden kleindochter, noch iets over de schietpartij aan uw huis - wat de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen manifest aantast (NPO, p. 14-15, 21-22). Bij DVZ, stelde u desgevraagd dat de man van uw dochter P. u zou doden, omdat hij u beschuldigde van het doden van zijn minnares (CGVS-V, p. 1, 2): "de echtgenoot van mijn dochter was politiemann. Hij beschuldigde mij van opzettelijke doding. Daardoor moest ik het land verlaten" Wanneer de DVZ-ambtenaar u daarop vraagt hoe u weet dat de man u zou doden, stelt u: "we hebben ruzie gemaakt. Hij kwam me thuis opzoeken". Er kan niet worden ingezien waarom u bij DVZ: ten eerste, niet uit zichzelf aangaf dat u en A. ruzie hebben gemaakt; ten tweede, volledig naliet te vermelden dat hij bij deze ruzie u heeft proberen vermoorden door op uw huis te schieten; en ten derde, evenmin vermeldde dat uw kleindochter hierbij om het leven kwam. Deze vaststellingen doen dan ook het vermoeden rijzen dat u voor het CGVS uw oorspronkelijk relaas heeft willen aandikken, wat de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit haalt. Bovendien, stelde u op het CGVS dat u nooit een rechtstreeks gesprek met A. heeft gehad (NPO, p. 16), dat hij enkel op uw erf kwam gelopen en riep dat zijn vriendin dood was en dat u een Kimbandere was (NPO, p. 21).".

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen de voormelde vele en manifeste tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen voor de DVZ en het CGVS.

Verzoeksters uitleg over de namen van haar kinderen, met name dat Ma. eigenlijk Mar. is, Maz. een slechte transcriptie van Mav. is, en de *protection officer* geen nadere vragen heeft gesteld over de twee laatste kinderen E. en Pa. maar Mar. en Mav. twee keer had geteld, komt voor als een loutere *post factum* verklaring die tot stand is gekomen na kennisname van de bestreden beslissing. Bovendien kan niet worden aangenomen dat Maz. een slechte transcriptie van Mav. is, aangezien uit verzoekster bij de DVZ verklaarde dat Maz. een jongen is en Mav. een meisje (verklaring DVZ, vraag 16). Hetzelfde geldt voor Mar. en Ma., waarbij verzoekster verklaarde dat Mar. een meisje is en Ma. een jongen (verklaring DVZ, vraag 16). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat het om een typefout/vergissing in de namen, dan wel een dubbele vermelding door de *protection officer* gaat. De vastgestelde tegenstrijdigheden inzake verzoeksters verklaringen over haar kinderen blijven wel degelijk overeind en dragen bij tot verzoeksters algehele ongelooftwaardigheid.

Wat betreft de vaststelling van verweerder dat verzoekster niets vertelde over haar functie van traditionele geneesvrouw en over de schietpartij bij haar huis, verwijst verzoekster andermaal naar de omstandigheden van het gehoor bij de DVZ en stelt ze tijdens dit gehoor te zijn aangemaand om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Te dezen wordt verwezen naar de bovenstaande vaststellingen inzake verzoeksters kritiek op de gehooromstandigheden (zie *supra* punt 6).

De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst, *in casu* haar beroep als 'kimbandero', het overlijden van haar kleindochter en de schietpartij bij haar huis.

De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoekster draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van haar asielaanvraag.

De vaststelling dat verzoekster bij de DVZ heeft nagelaten dermate essentiële elementen als haar beroep als 'kimbandero', het overlijden van haar kleindochter en de schietpartij bij haar huis, te vermelden doet op fundamentele wijze afbreuk aan het door haar voorgehouden asielrelaas.

8. Verder hekelt verzoekster in het verzoekschrift dat haar traditionele beroep als bijgeloof wordt gekwalificeerd door verweerder. Verzoekster verwijst dienaangaande naar landeninformatie aangaande de plaats van 'kimbanda' in het traditioneel geloof van Angola en de situatie en praktijken in Angola in verband met hekserij (stukken 3-5, bij verzoekschrift).

Verzoekster gaat echter voorbij aan de terechte en omstandige motiveringen in de bestreden beslissing op grond waarvan verweerder terecht kon besluiten dat verzoeksters beroep als 'kimbandero' niet geloofwaardig is. De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie over dergelijke geloofspraktijken in Angola zijn, gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters beroep als traditionele geneesvrouw, bijgevolg niet dienstig.

Daarenboven dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoeksters persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie in geen geval om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

9. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (wegbeschrijving Klein Kasteeltje – Pacheco) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS